

LIBRIS

We know
books

Povești de ascultat și colorat

POVESTEA PORCULUI

Basme, povești, povestiri românești

Cuprins

Povestea porcului

după Ion Creangă / 2

Găinăreasa

după Petre Ispirescu / 14

Fata babei și fata moșneagului

după Ion Creangă / 24

Povestea porcului

după Ion Creangă

Cică era odată o babă și-un moșneag, săraci lipiți și tare posomorâți din pricină că n-aveau copii. Într-o zi, baba oftă din greu și zise moșneagului ca a doua zi dimineată, cum s-a amiji de ziuă, să se scoale și să apuce încotro o vedea cu ochii; și ce i-o ieși înainte întâi și-ntâi, dar a fi om, dar orice altă jivină, s-o pună în traistă, s-o aducă acasă și s-o crească și ei ca pe copilul lor.

Dis-de-dimineată, moșneagul pornește și se duce tot înainte până ce dă peste un bulhac, în care sta o scroafă cu doisprezece purcei care se păleau la soare. Scroafa, cum vede pe moșneag, îndată începe a grohăi, o rupe la fugă, și purceii după dânsa. Numai unul, care era mai ogârjit, mai răpănos și mai răpciugos, neputând ieși din glod, rămase pe loc. Moșneagul degrabă îl prinde, îl bagă în traistă, așa plin de glod și de alte podoabe cum era, și pornește cu dânsul spre casă.

Și duce odorul băbuștii, care, sprintenă ca o copilă, face degrabă leșie, îl scaldă și îl trage frumușel cu untură din opaiț pe la toate încheieturile. Apoi îl piaptăna și-l îngrijește așa de bine, că peste câteva zile îl scoate din boală; și cu târâte, cu cojițe, purcelul începe a se înfripa și a crește văzând cu ochii, de-ți era mai mare dragul să te uiți la el... Iară baba nu știa ce să mai facă de bucurie că are un băiet așa de chipos, de hazliu, de gras și învălit ca un pepene. Numai de un lucru era baba cu inima jignită — că nu putea să le zică tată și mamă.

Într-una din zile, moșneagul se duce la târg și, când vine acasă, baba îl întreabă, ca totdeauna, ce mai știe de pe la târg. Moșul îi spune că împăratul, vrând să-și mărite fata, a dat de știre în toată lumea că oricine s-a afla să-i facă, de la casa aceluia și până la curțile împărătești, un pod de aur pardosit cu pietre scumpe, străjuit de fel de fel de copaci în care să cânte paseri măiestre, aceluia îi dă fata și jumătate din împărăție. Iară cine s-a bizui să vie ca s-o ceară de nevastă, și n-a izbutit să facă podul, pe loc îi și taie capul. Și cică până acum o mulțime de feciori de crai și de împărați au venit și niciunul din ei n-a făcut nicio ispravă. Și împăratul pe toți i-a tăiat, de le plânge lumea de milă.

Când vorbeau bătrânii, purcelul ședea în culcuș, într-un cotlon sub vatră, cu râțul în sus, și uitându-se țintă în ochii lor, asculta ce spun ei și numai pufnea din când în când. Și cum se sfătuiau bătrânii despre acestea, numai iaca se aude de sub vatră:

— Tată și mamă! eu îl fac.

Baba atunci a amețit de bucurie; moșneagul însă, gândind că-i Ucigă-l crucea, s-a spăriet și, uimit, se uita prin bordei în toate părțile, să vadă de unde a ieșit acel glas; dar nevăzând pe nime, și-a mai venit în sine. Însă godacul iar vorbi și-i spuse să nu se înfricoșeze, ci să se ducă degrabă la împăratul să-i spună că fiul său îi face podul.

Atunci moșneagul își piaptănă barba frumos, ia toiagul bătrânelor în mână și pornește spre împărăție, să-i vestească împăratului ce-a zis fecioru-său. Împăratul auzind acestea, îi zice să-și aducă feciorul la palat, iar moșneagul plecă spre casă.